

ΕΠΙΣΟΔΙΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

η Κωνσταντία

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΧΑΪΔΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Με τὰ πρῶτα κρύα τοῦ χειμῶνα ὁ ἀγῶνας ἔμπαινε σὲ καινούργια φάσι ἀγριώτερη. Σάν τὰ θεριά που τὰ περιορίζουνε καὶ τοὺς κόβουνε τὴν τροφή, τοὺς οἱ Σουλιῶτες ὠρμούσανε κάθε μέρα, νὰ σπᾶσουν τὸν ἀποκλεισμό, γιὰ νὰ πᾶσουν ἀλεύρια καὶ φουέκια γιὰ τὴν συντήρησι καὶ τὴν ὑπερασπίαι τους. Γιατὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ τοὺς λείπουν αὐτὰ τὰ δύο καὶ τὸ φάντασμα τῆς πείνας νὰ τοὺς φοβερῶν ἀπὸ πολὺ κοντὰ. Παλλήκαρια, γυναικὲς μὲ καπετανίσια τῆ Χαΐδω, ἀκόμα κι' αἰοῦσάκια παιδιὰ, κάνανε τὸ μέρος τους σὲ τοὺς καθημερινὲς συμπλοκὲς. Κατάλαβαν οἱ Σουλιῶτες πὺς ἔπρεπε νὰ γυρέψουν τὴ βοήθεια τῶν μπέδων τῆς Τσαμουριάς, τῶν ἔχθρῶν τοῦ Ἄλλῃ καὶ τῶν πασάδων τοῦ Μπερατιοῦ καὶ τοῦ Αὐλῶνα. Στείλαν ἀνθρώπους σ' ἄλλους αὐτοὺς. Βρῆκανε παντοῦ τὴ μεγαλύτερη προβλημα καὶ γρήγορα πετύχανε νὰ κάμουνε καὶ γραπτὴ συνθήκη καὶ μῆχανε μέσα ἄλλοι οἱ ἀγάδες τῆς Παραμυθίας, τοῦ Λαγουράτι, τοῦ Μαργαριτιοῦ τοῦ Μαζαρακιοῦ, τῆς Γουμένισας, τῆς Βάρφανης καὶ τῶν Φιλιατῶν. Ὁ Ἄλλῃ, πὺ παρακολουθοῦσε ἀγρυπνος τὸν ἀποκλεισμό πληροφορήθηκε ἀπὸ τοὺς σπυῖονους του, ἄλλ' αὐτὴ τὴν κίνησι, ταραχθικὴ, φοβήθηκε καὶ γιὰ τὸ πασαλίκι του τὸ ἴδιο κι' ἔβαλε κάτω τὴν πονηριά του ν' ἀπομονώσῃ τοὺς Σουλιῶτες. Ἄλλαξε πολιτικὴ: Κι' ἀπὸ λιοντάρη γίνηκε ἄλεπτο. Πρότεινε εἰρήνη στοὺς Σουλιῶτες μ' αὐτοὺς τοὺς ἄρτους: Νὰ διαλοῦν τὸν ἀποκλεισμό καὶ νὰ βγάλῃ τίς φρουρὲς ἀπὸ τοὺς πύργους. Νὰ δίνῃ τοὺς Σουλιῶτες τὸ φόρο πὺ πλήρῶνε καὶ πρῖν. Κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οἱ Σουλιῶτες νὰ πᾶψουν νὰ κάμουν ἐπιδρομὲς σὲ τὸ πασαλίκι του καὶ νὰ τοὺς δώσουν εἰκοσιτέσσερες ἡμέρας ἀπὸ τίς πιὸ ἐπίσημες φαμίλιες γιὰ ἐγγύησι πὺς ἡ εἰρήνη θὰ διατηρηθῇ. Ἄμα μαθεύτηκε πὺς ἔφτασε σὲ τὸ Σούλι ὁ ἀνθρώπος του, ἡ Χαΐδω ἔπρεξε ν' ἀνταμώσῃ τὸ Φῶτο. Τὸν βρῆκε ν' ἀρματώνῃ καμμιά εἰκοσαριά παλλήκαρια, νὰ τὰ στείλῃ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πύργους, πὺ ἡ φρουρά του εἶχε ἀρραϊώσει ἀπὸ λιποταξίες: Ἦτανε σοῦροπο. Τὸν τράβηξε στὴ ρεματιά, κάτω ἀπ' τὰ πλατάνια:

- Πῆρες ὀρὲ Φῶτο, τοῦ εἶπε τὰ μαντάτα τοῦ πασά:
- Ναί.
- Καὶ τί στοχάζεσαι;
- Νὰ δεχτοῦμε τὴν εἰρήνη.
- Εἶνε μπαμπεσά, τοῦκαμ' ἡ Χαΐδω. Ἄν τὴν ἀκούσουμε χαθήκαμε!
- Ὁ Φῶτος δὲ μίλησε. Φαινόντανε σκουνοτυφλὸς, συλλογισμένος:
- Κάτι μοῦ λέει τοῦ ἔκανεῖτε ἡ Χαΐδω, πὺς μᾶς περιμένει συμφορὰ μεγάλη ἂν ἀκούσουμε τὰ λόγια του καὶ δὲν τραβήξουμε παλλήκαρια ὡς τὴν ἄκρη τὸν πόλεμο. Θὰ μᾶς γελᾶν.
- Δὲν πιστεύω, ἔκαμε ὁ Φῶτος: βρίσκεται κι' αὐτὸς ἀσκημα. Οἱ Ἀρβανιτάδες του κάθε μέρα φεύγουν ἀπ' τοὺς πύργους κι' ἀρραϊώνουν. Κι' ὕστερα ὄσο περνᾶει ὁ καιρὸς τόσο λιγοστεύει καὶ πὺ χρυσάφι του. Λογάριασε, ὀρὴ Χαΐδω εἰ εἰθεὺ σ' αὐτὸ τὸν πόλεμο;

Καὶ δὲν ἤθελε νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ του τὸ κακό. Μάταια τοῦ φώναζε ἡ Χαΐδω:

— Ἐχάσες τί ἔφτιασε σὸν πατέρα σου; Ἐχάσες τὴ μπαμπεσιά του σὲ τὸ μοναστήρι τῆς Ζήττας; Ἐχάσες πὺ σὲ σκλάβους σένα τὸν ἴδιο καὶ πὺς ἂν δὲν νικούσαμε δὲ θὰ ζούσες τούτῃ τὴ στιγμῇ;

— Τότες, εἶπε ὁ Φῶτος, ἦταν ἄλλο, καὶ τώρα εἶνε ἄλλο.

Στὴ συνέλευσι τοῦ λαοῦ, πὺ ὁ σηζήτης τίς προτάσεις τοῦ πασά ἡ Χαΐδω δὲ μίλησε. Ὁ Φῶτος τῆς τῶχε γυρέψει γιὰ χάρι. Τὰ πλήθῃ κουρασμένα, βασανισμένα, θέλανε τὴν εἰρήνη. Δέχτηκαν ἄλλους τοὺς ἄρτους. Τὴ νύχτα πούφυγαν εἰς ἄλλοι ἄλλοι τοὺς ξεπροβοδίζανε χαρούμενοι. Μὰ ἡ Χαΐδω δάκρυζε, προφήτευε τίς συμφορὲς. Τὸ βάσανο τῆς ψυχῆς τῆς ἦτανε μεγάλο. Βλέποντας πὺς εἶχε τυφλωθῇ ὁ Φῶτος, θάρρυνε πὺς αὐτὸ ἦτανε μιά τιμωρία, πούστελνε ὁ θεὸς γιὰ τὴν ἀνομιὰ ἀγάπῃ τῆς μὲ τὸν πολέμαρχο. Κι' ὑπόφερνε βαθεῖα. Ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸ τῆς σάν πλάσμα κολασμένο, καταραμένο, πὺ θάκανε νὰ πληρώσῃ ἄλλο τὸ Σούλι γιὰ τὸ φταίξιμό τῆς. Ὡστόσο βλεπότανε συχνὰ μαζὺ του κι' ἦτανε κάθε φορὰ καὶ πιὸ ζεστὴ, πιὸ παράφορη στὴν ἀγάπη: ἤξερε καλὰ τί τοῦ πρόσφερε τούτῃ τὴ δύσκολη ὥρα. Κι' ἤθελε νὰ τὸν στηρίξῃ, νὰ μὴ λιγοστῆσῃ τὸ κορμᾶγιό του. Ἦτανε νύχτα καὶ τοὺς εὗρισκε ἡ αὐγὴ ἀγκαλιασμένους, σάν τὴ πρώτη ἀξέχαστη φορὰ, γλυκὰ κουρασμένους ἀπὸ τὸ χορταμένο πόθο τους. Ἡ ἁμαρτία σὰ νὰ τὸν ἔκανε πιὸ φλογερό καὶ πιὸ ἀψύ. Ὡστόσο μιά μέρα μουντὴ καὶ βροχερὴ τοὺς δόσαν ἀπὸ τὰ Γιάννενα τὴν εἰδησι, πὺ ἡ Χαΐδω καρτεροῦσε μὲ κρυφὴ τρομάρη: Ἄμα πῆρε τοὺς

ἄρτους ὁ Ἄλλῃ, στὴ στιγμῇ τοὺς ἔριξε στὴ φυλακὴ. Καὶ μὲ φόβερους τοὺς ἀνάγκασε νὰ γράψουν στοὺς δικούς τους, συγγενεῖς καὶ φίλους, πὺς ἂν δὲν παραδίνανε τὸ Σούλι ὁ πασὰς θὰ τοὺς ἔφαζε. Τὰ ἴδια ἔγραψε κι' ὁ Ἄλλῃ στοὺς καπετανίους, προσημνόντας γρήγορα ἀπόκρισι. Ἡ Χαΐδω, σὲ συμβούλιο πρῶτῃ τῆς στιγμῇ, φώναξε πὺς δὲν ἔπρεπε νὰ λογαριάσουν τοὺς Ὀμηροὺς, παρὰ νὰ δώσουν σὲ τὸ ῥαυτὸν τὴν περφηανὴ ἀπάντησι πούχε πάρει σὸν περασμένο πόλεμο ἀπὸ τὸ Λάμπρο Τζιρέλλα. Τοῦ κάμανε αὐτὸ τὸ γράμμα:

— Πρὸς ἔσένα Βεζύρη Ἄλλῃ Πασά,

Μὲ τοὺς τρόπους σου, πὺ φέρεσαι, δὲν κάμνεις ἄλλο παρὰ πὺ θὰ γάσης τὴν ὑπόληψί σου καὶ θ' ἀγατίστης τὴν ἰδικὴν μᾶς ἔχθρα ἔναντιόν σου.

Ἦξευρε ὅτι ἐκεῖ ὅπου ἔχομεν σαράντα ἐπτὰ θυσιές—τόσοι ἦταν οἱ νεκροὶ στίς τελευταῖες μάχες—διὰ τὴν πατρίδα ἂς γίνονται μ' αὐτοὺς πὺ ἔπιασε μὲ ἀπᾶτην, ἔβδομηντα καὶ ἕνα, μ' αὐτοὺς ἔβαν ἐνθύμησι, καὶ ἡ πατρίδα μᾶς ἂς εἶνε καλὰ καὶ ἔχει πολλὰ παλλήκαρια νὰ τὴν βαστάξουν γιὰ νὰ μὴν παραβῆται ποτέ, γιὰ τέτοιαις θυσιαις καὶ μὴν ἐλπίσης νὰ τὴν κυριεύσῃ, ἂν δὲν σφάξῃ πρῶτα ἄλλα τὰ παιδιὰ τῆς. Ὅλοι οἱ Σουλιῶται μικροὶ καὶ μεγάλοι.

Ὁ Ἄλλῃ λύσσαζε, ἄμα πῆρε αὐτὴ τὴν ἀπόκρισι. Φώναζε τὸν ἀστυνόμο του Ἄμπας Πεπελιάνο καὶ τὸν πρόσταζε:

— Πέ, νὰ πάρεις, ὀρὲ μῆτρο μ' ἔ' ἀρματα ἀπὸ τοὺς εἰκοσιτέσσερες Σουλιῶτες καὶ νὰ τοὺς ρίξεις σὲ γκιοντάνι πούχομε σὲ νησάκι τῆς ἱμνῆς, νὰ φοφῆσουν ἀπ' τὴν πείνα, τὴ δίψα καὶ τὴν ὑγρασία.

— Οἱ Σουλιῶτες, πασὰ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἄμπας, δὲν παραδίνουν ἔ' ἀρματα ὄσο εἶνε ζωντανοὶ: μόν' ἄμα πεθάνουν, τότες τὰ δίνουν' λοιπὸν εἶνε ντροπὴ μᾶς νὰ τὰ γυρέψουμε καὶ νὰ μὴ μᾶς τὰ δώσουν καὶ ἡ ὑψηλότης σας νὰ μὴ τὸ καταδεχθῆτε νὰ τοὺς τὰ πάρει με τὸ ζόρι' γιαιτὶ κι' ἂν τοὺς τὰ πάρετε με τέτοιον τρόπο πάλι μόν' ἔ' ἀρματα τους θὰ μείνουν σὲ χέρια μᾶς, γιαιτὶ ἄλλοι θὰ πέσουν νεκροί.

Ὁ Ἄλλῃ ἄκουσε τὸν ἀστυνόμο του: ὡστόσο ἤθελε νὰ ἐαρματώσῃ καὶ τοὺς Σουλιῶτες' γι' αὐτὸ μηχανεύτηκε τὸ ἀκό-

λουθο. Την ώρα πουστέλνε στο νησάκι της λίμνης τούς δημους άρματωμένους, έστειλε άνθρωπο και πρόσταξε τόν ήγούμενο τού προφήτη 'Ηλία—ήταν ένα μοναστήρι—νά βγή νά τούς προύπανθή και νά τούς προσκαλέση νά περάσουν στην έκκλησία, νά προσκυνήσουν την ώρα έμιας πού θά έτοιμάζονταν νά μπου, νά τούς πη νά ξεαρματωθούν, γιατί δέν πρέπει νά μαινούν οι καλοί χριστιανοί μέ τ' άρματα τους στό σπίτι τού Κυρίου. "Όλοι άρψαν τά σπαθιά, τά ντουφέκια, τς πιστόλες τους. Ένας μονάχα ό Δεμύρης Φωτομάρας δέν έβγαλε τ' άρματα του.

— "Όταν είνε πόλεμος, καλόγερε, γύρισε κι' εϊπε στόν ήγούμενο, τ' άρματα δέν άφίνονται από τά χέρια' και ούτε τού Θεού τού κάκοφαίνεται πού μαινόμε στην έκκλησία τού άρματωμένοι!

"Όταν βγήκαν από την έκκλησία δέν βρήκανε πια τ' άρματα τους στή θέσε τους. Διακόσιοι 'Αρβανίτες, προσταγμένοι από τόν πασά ήτανε κρυμμένοι στό μοναστήρι, χωρίς νά τού καταλάβουν οι Σουλιώτες κι' άρπάξανε τ' άρματα. Βλέποντας οι Σουλιώτες την άπιστία και μη μπορώντας νά εκδικηθούν, ξεαρμάτωτοι καθώς ήταν, άρχισαν νά λούζουν τούς 'Αρβανίτες μέ τις πιο βαρείες βρισιές. Αυτοί δέν τολμούσαν νά τούς πιάσουν—μ' όλο πούτανε διακόσιοι—δσο βλέπαν άρματωμένο τού Φωτομάρα. Γι' αυτό, ταμπουρωμένοι καλά στά κελλά ό του μοναστηριού, προστάξανε τού Φωτομάρα: νά βγάλη τ' άρματα του.

— Οι κιωτίδες (οι άναυδοί), τούς άποκρίθηκε βάζουσε κάτω τ' άρματα ζωντανοί. Τά παλληκάρια μόνο άμα πεθάνουν—τά βάζουν κάτω!

Και τράβηξε άπ' τού ζωνόρι την πιστόλα του. "Άμα είδαν οι 'Αρβανίτες τού κίνημά του κρούτηκαν. Ό Φωτομάρας τούς φώναξε:

— Μη φοβάστε, χωρέ κιωτίδες, γιατί δέν τού καταδέχομαι νά χάσω τού φουσέκι μου για' έτσι κιωτίδες σάν κι' έσας.

Και βρόντας την πιστόλα στό κούτελό του, τράβηξε και σωριάστηκε νεκρός.

"Έτσι έφριξε ό 'Άλης τούς δημους στή μικρή φυλακή τού νησιού. Οι Σουλιώτες όρκώθηκαν εκδίκηση. Κι' άρχισαν νά κάνουν τις πιο γλήγορες έτοιμασίες για' μεγάλη αντίσταση. Γυρέψανε μυστικά τή συμμαχία και τή βοήθεια τού 'Ιμπραήμ πασά τού Μπερατιού, πούτρεπε μήν επικρατήση ό 'Άλης, γιατί ήξερε, πώς, άφου τσακίση τούς Σουλιώτες, θά γύριζε νά φάη κι' αυτόν. Άπό τού Σουλι στείλανε σ' αυτόν τόν πασά έναν έξυπνο κι' έπιτηδέιο άνθρωπο: Τόν Πάχο Λάλα. Σέ λίγες μέρες μέσα κατάφερε νά πάρη σοβαρή βοήθεια άπ' τόν πασά: Διακόσια φορτώματά καλαμπόκι και τρεις χιλιάδες δεκάρια φουσέκια. Ό 'Άλης τού μαθαίνει πολύ πριν πάη ό άνθρωπος τού Πάχο Λάλα νά δώση την είδηση τού Σουλι. Και στή στιγμή στέλνει στό Σουλι τόν Κίσο Μπότσαρη και τού Σιλιχτάρ Μπότα, νά έξηγήσουν στους Σουλιώτες, πώς έτι έγινε μέ τούς δημους δέν ήτανε μέ τή θέλησή του μ' άπό λάθος και κενία τών ανθρώπων του, πούδινε την ύποσκει νά τιμωρήση αύστηρά. 'Η Κάϊβω πάλαψε νά κρατήση τού Φάτο, νά τόν καταφέρει νά μη δώση πίστι στόν 'Άλη. 'Ός έκείνη την ώρα δέν είχε μιλήσει για' τού πρώτο λάθος τού Τζαβέλλα νά δεχτή κουβέντες για' ειρήνη' δέν ήθελε νά πικράνη τόν άγαχημένο της. Μα τώρα είχε ξεσπαθώσει:

— Στή φωτιά, φώναξε, πρέπει νά ρίξετε τού γράμμα του πούσσε, χωρίς νά τού διαβάστε!

— Στή φωτιά! Στή φωτιά!

"Αντιβούζανε τά παλληκάρια. Και ρίξαν στή φωτιά τού γράμμα τού 'Άλη. Μα ό άνθρωπος τού Πάχο Λάλα άργούσε. Και ό Τζαβέλλας ξανάρχισε τις όμιλίες για' την ειρήνη μέ τόν Κίσο Μπότσαρη και τού Σιλιχτάρ Μπότα. Ό 'Άλης τόν ίδιο κυριό βρίσκει τρόπο νά μάθη ό 'Ιμπραήμ, πώς οι Σουλιώτες παζαρεύανε ειρήνη. Ό 'Ιμπραήμ θυμώνει και μέ τού δικη του, νομίζει πώς τόν κοροϊδύανε για' νά τού πάρουνε τού καλαμπόκι και τά φουσέκια' και στέλνει την ίδια ώρα καράβι μέ άρματωμένους, από τόν Αύδωνα, νά προστάσουν στό δρόμο τόν Πάχο Λάλα και νά τού φέρουνε πίσω τά όσα τού είχε δώσει. Οι άνθρωποι τού πασά πετύχανε τόν Λάλα στό δρόμο, ανάμεσα Αύδωνα και Χειμάρρα, στους Τοκάτες' και τού παίρνοντας και καλαμπόκι και φουσέκια. "Άμα ό 'Άλης βεβαιώθηκε γι' αυτό γύρισε στή στιγμή τού φύλλο. Οι Σουλιώτες είχανε στείλει στό Γιάννανα κοντά τού πληρεξούσιου για' νά επικυρώση την ειρήνη, τόν Κουτσούνικα. "Όπου νά παρθούνε πίσω από τόν 'Ιμπραήμ τού καλαμπόκι και τά φουσέκια ή όμιλίες τού 'Άλη εξακολουθούσανε κανονικά και μέ πολλές καλές έλπίδες. "Άμα όμως τού καλαμπόκι και τά φουσέκια γυρίσανε πίσω στό Μπερατί, ό 'Άλης έφερε στόν Κουτσούνικα ένα σωρό δυσκολίες και στό τέλος τόν έστειλε στό Σουλι μ' άδειο χέρι. Τότε κατάλαβε κι' ό Φάτος τί θά πη διπλωματία. Μα ήταν άργά πια. Ό 'Άλης εξακολούθησε τις ραδιουργίες του στους άλλους συμμαχους. "Αγόρασε μέ πουργιά μερικους άγάδες και μούσπδες τής Τσαμουριάς και τούς έβαλε νά σπείρουνε τή διχόνοια στους άλλους, λέγοντας:

— Μέ ποιους συμμαχίσαμε; Αυτοί είνε έτοιμοί νά κάμουν ειρήνη και νά μās άφήσουνε στό έλεος τού 'Άλη.

"Έτσι κατάφερε νά διαλύση την έπικίνδυνη συμμαχία, ν' απομονώση όριστικά τούς Σουλιώτες και νά τούς σκάψη άδυσώπητα τού λάκκου. "Όστόσο στό βάθος τού χαρμιού του μία ψυχή έκανε τις πιο θερμές δεήσεις στόν 'Άλη, νά γλυτώση τούς Σουλιώτες από την όργη τού 'Άλη. 'Ηταν ή 'Εμινέ χανούμ, ή γλυκαία κι' ύποταγμένη γυναίκα τού Πασά. Παρακαλούσε κι' από συμπόνια τούς Σουλιώτες, μέ πρό πάντων και για' τόν άντρα της και τά παιδιά της, πού μελετούσανε νά βάψουν πάλι τά χέρια τους στό αίμα. 'Η τρυφερή ψυχή της είχε κουρασθή από τόν άδικόπο πόλεμο και τού αίμα' και φοβότανε πώς ή όργη τού θεού δέ θ' άργούσε νά πείση στό σπίτι της. "Ένα βράδυ πού ό 'Άλης δεινούσε μέ τά παιδιά του, τού Μουχτάρ και τόν Βελή και μούθουσε για' την έτοιμασία της καινούργιας έκστρατείας, πού θάτανε τώρα πολύ εύκολη πια.

μήκε άξαφνα ή 'Εμινέ χλωμή και πρόσπεσε και κλαύτηκε κι' Ιστορήσε πώς είδε δειριο, νά γίνη πια ειρήνη μέ τού Σουλι, νά πάψουνε τά αίματα γιατί θάεφετε μεγάλη συμφορά στό σπιτικό τους:

— Νισάφι πια τά αίματα! Νισάφι! Τους φώναζε τρέμοντας σύγκορη. Ό 'Άλης όργισμένος τραβήσε την πιστόλα και της ρίχνε. Σωριάζεται ξερη στό πάτωμα. Την παίρνοντας στην καμαρά της. Ό 'Άλης πίστεψε πώς τή σκοτώσε. 'Ηταν όμως λιγομυχία άπ' την τρομάρα. Ό Πασάς μετάνοιώσε για' τού φέρομό του. Πάει στό χαρέμι νά της γυρέψη σωχώρα. 'Η πόρτα της 'Εμινέ όμως ήταν άμπαρωμένη. Χτυπάει, ξαναχτυπάει, μιλά. Καθένα σημάδι ζωής. Σπάζει τή κλειδαριά, μανιασμένος, άνοίγει. Στά βάση της κάμαρας, κίτρινη σά φλωρί, άχνη σά φάντασμα, βουβή και παγωμένη άπ' τή λαχτάρα ή 'Εμινέ τόν κυττάζει μέ μάτια μεγαλωμένα, στρογγυλά, πού σβύνουν δλη την άλλη της μορφή και μένουνε σπηλωμένα άπάνω του. Κι' άμα ό 'Άλης έκαμε νά προχωρήση μέσα ή 'Εμινέ σωριάζεται μπροστά του μέ σπασμούς. Σκόβει έπάνω της. Δέν άνασαινει. "Έχει ξεψυχήσει άπ' τή λαχτάρα, σάν τού πουλι πού θάβλεπε νά μπεινι στό κλουβί του ένα φετίδι.

'Αρβανίτης πολεμιστής

(Ακολουθεί)